

1

Физическа и политическа география: релеф; климат; природни ресурси; планини и води от ге

Китай е третата по големина държава в света след Русия и Канада. Територията му е 9,6 млн. кв. километра. Границите му се разпростират от река Хъйлундзян (р. Амур) на север от град Мохъ до кораловите рифове на нос Дзънмуанша, който се намира в най-южната точка на архипелага Наншанцюндао. На изток Китай се простира от точката на сливане на реките Хъйлундзян и Усури до западния край на Памирските планини. От най-южната до най-северната точка разстоянието е повече от 5500 км /50°/, от изток на запад – 5200 км.

Китай има 22,8 хиляди км. сухопътна граница и граничи с почти всички големи държави в Източна Азия. От изток на запад това са: КНДР, Русия, Монголия, Казахстан, Киргизия, Таджикистан, Афганистан, Пакистан, Индия, Непал, Бутан. На юг граничи с Миенмар (Бирма), Лаос и Виетнам. На изток и югоизток Китай има морски граници с Република Корея, Япония, Филипините, Бруней, Малайзия и Индонезия.

На изток Китай се мие от водите на Тихия океан, а бреговата ивица е над 18 хиляди километра. Бреговата ивица като цяло е с равен релеф на морския бряг, с множество удобни пристанища, повечето от които – незамръзващи. На юг и на изток бреговете на Китай се умиват от водите на Бохайско, Жълто, Източно-Китайско и Южно-Китайско море. Общата площ на териториалните води е 4,73 млн. кв. км. Бохайско море е вътрешното море на Китай, а Жълто, Източно-Китайско и Южно-Китайско са морета в пределите на Тихия океан. В четирите морета са разхвърляни 5 400 острова. Най-голям от тях е Тайван със столица Тайпе, площта му е 36 хил. кв. км. Втори по големина е о-в Хайнан със столица Хайкоу (34 хил. кв. км.). Дяоюдао и Циуейю са най-източните острови на КНР. Южната граница минава покрай островите Дуншацюндао, Сишацюндао, Джуншацюндао и Наншацюндао.

Островите Спратли са 53 рифа и скалички в Южно-китайско море. За тях обаче претендират КНР, Малайзия, Бруней, Филипините и Виетнам. Те могат да се окажат повод за военни действия. Защо? Защото има изследвания, че там може би има нефтени

залежи. Последните военни действия са от страна на Китай през 1988, когато в отговор на претенциите на Виетнам, са потопени два виетнамски кораба.

В историческо и културно отношение, североизточната граница на Китай е очертана от Великата китайска стена – единственото съоръжение създадено от човека, което може да се види от Луната без помощни средства. Тази стена, дълга три и повече хиляди километра по северните и западни райони на страната, била изградена с цел да опазва от многобройните нашествия на воинствено настроените съседни номадски племена още през III в. пр. н. е. по времето на император Цин Шъхуанди – първият обединил Китай в единна империя. Най-предпочитаните от туристите дялове на Стената се намират в местността Бадалин на север от Пекин. Те са изградени доста по-късно – през XVI в. (д. Мин), а са реставрирани за посетители през 1957. Именно Великата китаска стена през голяма част от историята на Китай е служила като разделителна черта между районите на разпространение на китайската цивилизация, т.н. Вътрешен Китай и “некитайските” земи.

Релеф

Китайците казват: 三山半水五仙居; 三分(2/3), 七分(1/3).

Релефът се е образувал под влияние на изпъкналата повърхност на Цинхай-Тибетското плато, формирало се преди няколко милиона години. Погледнато от птичи поглед, Китай напомня на стълба с четири стъпала, която се спуска от запад на изток. На най-високото стъпало е Цинхай-Тибетското плато със средна надморска височина 4000 м. Наричат платото “Покрива на света” и на него са разположени съответно: Големите Хималаи на запад, където се намира най-високият връх в света – Джомолунгма с надморска височина 8848 м., планинската верига Кунлуншан на северозапад, а на изток, като пръсти на една длан се разделят няколко планински вериги, прерязващи територията на Китай по географска ширина. Тези планини формират отделните климатични и природни зони на Китай. Най-голямо значение от тях има планинската верига Цинлин, която се разполага между реките Хуанхъ (Жълтата река) и Яндзъ (Чандзян). Цинлин се явява естествена граница между Северен и Южен Китай. Хребетът Нанлин от своя страна дели Китай на Южен и Централен.

Второто стъпало е образувано от платата Вътрешна монголия, Льосовото плато (580 хил. кв. км.) и Юннан-Гуейджоуското плато, Таримската падина или басейн,

Джунгарската и Съчуанската котловини. Средната надморска височина на второто стъпало е 1000 – 2000 м. Лъсовото плато се състои от силно ерозираща почва и поради това е подходящо за селскостопанска обработка. Именно тук се намира един от най-древните центрове на земеделие в света. Местните жители, поради липса на камък и дърва, живеят в пещери, издълбани по склоновете на лъсовите хълмове, а понякога си правят градини направо над пещерата, в която живеят.

От източното подножие на планините Голям Хинган (Дасинанлин) – основно във Вътрешна Монголия, Тайханшан, Ушан и Сюефъншан на изток се простира третото стъпало на китайския релеф. Надморската височина тук варира 500-1000 м. От север на юг третото стъпало се формира от Северо-Източната (Манджурската), Северо-Китайската равнини, както и равнината на средното и долното течение на р. Яндзъ, обградена от хълмове и ниски планини. Равнините в Китай заемат около 12% от цялата територия. Най-голяма от тях е Северо-източната равнина с площ 350 хил. кв. км. Планините и хълмовете са неделима част от пейзажа на Равнинният Китай. От праисторически времена хълмовете са били почитани като места на обитаване на божествата, а по-късно като източници на “чиста енергия”. Още в древността в Китай е възникнала особена география на планините и реките, като важно място заемат петте свещени планини, символизиращи четирите посоки на света и центъра. Това са: планината Тайшан (1545 м.) в пров. Шандун на изток; Суншан в пров. Хънан в центъра; Тайхан в пров. Хъбей на север; Хъншан в пров. Хунан на юг и

В Китай има и планини, които традиционно са предпочитани с красивите си гледки. Такива са планината Хуашан в южната част на пров. Шънси. Смята се, че по склоновете ѝ растат най-красивите и величествени борове в Китай. Планината Лушан в пров. Хубей, пл. Лаошан на брега на Шандунския полуостров и др. също са предпочитани от туристите дестинации.

Четвъртото стъпало на Китай се състои от обширните крайбрежни територии, заедно с отмели и множеството острови. Крайбрежната ивица понякога се намира на дълбочина до 200 м. под морското равнище.

Реки и води

В Китай има множество реки, а басейните на повече от 1500 реки са дълги над 1000 км. Източниците на повечето от тези реки се намират в Цинхай-Тибетското плато, от

където те се спускат в равнините. Голямата разлика в географските височини е благоприятна за създаването на множество ВЕЦ, запасите от които по данни от 2003 г. са 680 млн. кВт и са най-големите в света.

Реките в Китай образуват външни и вътрешни системи. Общата водосъбираща площ на външните реки, които се вливат в моретата или в Тихия океан, обхваща 64% от територията на страната. Към тях спадат реките Яндзъ, Хуанхъ, Хъйлундзян (Амур), Джудзян, Ляохъ, Хайхъ, Хуайхъ и др. реки, които текат от запад на изток. Река Ялуцанпо започва от Цинхай-Тибетското плато и се влива в Индийския океан, а по течението ѝ се намира най-големият в света каньон, дълъг 504,6 км. И дълбок 6009 м. Река Ирцис (Иртиш) тече през Синдзян и се влива в Северния Ледовит океан.

Вътрешните реки се вливат в езерата или се губят в пустините. Тяхната водоснабдителна площ е 36% от територията на страната.

Най-дълга от вътрешните реки е река Тарим в Синдзян (2179 км.)

Най-дългата река в Китай и трета в света след Нил и Амазонка е река Яндзъ (Чандзян) – 6300 км. Горното течение на Яндзъ минава през високи планини и дълбоки долини. То крие богати хидроресурси. Яндзъ е основната и най-удобна корабоплавателна магистрала на Китай в посока запад-изток. Не случайно китайците я наричат “златната транспортна артерия”. Районите по средното и долното течение на Яндзъ се отличават с топъл и влажен климат, обилни дъждове и плодородни земи, което създава идеални условия за развиване на селското стопанство. Именно тук е главната житница на страната.

Втора по дължина е река Хуанхъ или Жълтата река (5464 км). Басейнът на Хуанхъ е богат на плодородни полета, изобилни пасища, а в земята има огромни залежи на природни изкопаеми. Бреговете на Хуанхъ се смятат за люлка на китайската цивилизация.

Хъйлундзян (р. Амур) е най-голямата северна река (4350 км., от които – 3101 км. На територията на Китай). Река Джудзян или Перлената река е най-пълноводната река в южен Китай, общата ѝ дължина е 2214 км.

Освен естествените водни артерии, в Китай се намира и знаменития Велик канал, построен от човешка ръка, който съединява Пекин с град Ханджоу и обединява реките Хайхъ, Хуанхъ, Хуайхъ, Яндзъ и Циентандзян. Каналът е дълъг 1801 км. и е най-древният и най-дългият изкуствен канал в света.

Китай е богат и на езера. Най-голяма плътност на езера се наблюдава в равнината на средното и долното течение на река Яндзъ, както и в Цинхай-Тибетското плато.

Езерата в равнината като правило са сладководни. Най-големи от тях са: Поянху (пров. Дзянси, 3583 кв. км.), Дунтинху, Тайху, Хундзъху. В Цинхай-Тибетското плато повечето езера са солени. Най-големи са Цинхайху – най-голямото солено езеро в Китай (4583 кв. км.), Намцуо, Сълин и др.

Най-големи водопади: Huangguoshu 黄果树瀑布 в Гуйджоу на югозапад от Гуйян е третият по големина водопад в света: широк е 81 метра и висок – 74 метра. Изследван е едва през 1980 години, когато инженерите търсят подходящи места за строеж на ВЕЦ. В същата област има 18 водопада, 100 пещери и четири реки.

Друг голям водопад е Никои рибу по Хуанхъ между Шанси и Шаанси

Климат

Голяма част от територията на Китай се намира в северната зона на умерения климат, характерен с ясно изразени четири сезона и мусонни ветрове, които за разлика от навсякъде другаде не носят дъждове. От септември до април зимните мусонни ветрове, духащи от Сибир и Монголия, определят сухия и студен климат и голямата температурна разлика между севера и юга. От април до септември топлите и влажни мусонни ветрове духат от източните и южните морета. По това време е горещо и дъждовно, а температурната разлика на север и на юг е незначителна.

В Китай има шест климатични зони: екваториална, тропическа, субтропическа, умерено-топла, умерена и умерено-студена.

Прието е да се различават влажни, полувлажни, полузасушливи и засушливи райони, съответно със 750, 500, 250 и под 250 мм. валежи на година. Полувлажните райони обхващат предимно Северно-Китайската и Манджурската равнина. Полусухи са Тибет, степите на Монголия и Джунгар. В тези райони земеделие е възможно само при изкуствено оросяване. Изпарението на влагата е толкова голямо, че селяните в Гансу например хвърлят по земята камъчета и счупени глинени парченца, за да запазят влагата. Пустинята Гоби е най-сухият район в Китай, където валежите не превишават 40 мм.

Поради климатичните особености, повечето райони в Китай са подложени както на засуха, така и на наводнения. Наводненията са най-големият бич за китайците. До 50-те години на XX век река Хуанхъ е причинявала наводнения на всеки две-три години. А по Яндзъ от 1911 до 1932 например са фиксирани 56 наводнения, от тях 42 са предизвикани от циклони, 9 – от тайфуни и 5 – от силни бури. През 1931 реката залива територия, на която живеят 25 милиона души, от тях загиват 140 000. Срещу такива бедствия през 2003 г. по поречието на Яндзъ бе завършена най-голямата ВЕЦ в света. Казва се “Санся” или “Трите клисури”.

Природни ресурси

Проблемът с природните ресурси в китайското общество в условията на огромни демографски проблеми още от древността е бил огромен. Достатъчно е да се каже, че още преди 2000 години са изчезнали почти всички гори и дори тревата от територията на Северно-китайската равнина. Този факт е променил мисленето на китайците, като те вярват, че земните блага са малко и не стигат за всички, а ако някой притежава прекалено много, това означава, че други се лишават. По селата въздухът е мръсен заради липсата на дървета. Освен това селяните и до ден днешен се отопляват със слама и тръстика, което сериозно замърсява околната среда. Поради липсата на дървесина, китайците са се научили още отдавна да използват за отопляване дървени и каменни въглища.

Промишлените горски запаси заемат около 13% от територията на Китай и се намират на североизток, основно в планинските вериги Голям и Малък Хинган, и на югозапад.

Гори има и по хълмовете на югоизточен Китай.

Нефтът в Китай съставлява 17% от световните запаси, но добива не превишава 3,4% от световния. “Черното злато” е било познато на китайците още около н.е., наричали са го “каменен лак” и са го използвали за смазка на колелата на каруците и за свещи. През Средновековието е открит парафинът и се започва отливането на свещи от този материал. Разработването на нефтените кладенци в Китай започва през 30-те години на XX век.

Минерали. Навсякъде, но основно на север и североизток има желязна руда, от която още през I хилядолетие пр.н.е. китайците са се научили да обработват първокачествено желязо.

Мед, сребро и злато традиционно се добиват в планините на пров. Шандун.

Най-ценен от скъпоценните и полускъпоценните камъни за китайците е нефритът. Той се смята за “одухотворен” и е символ на държавната власт в Китай. Други любими камъни са сапфир и бирюза. Има добив и на мрамор и други декоративни камъни.

Солта в Китай традиционно се извлича по два начина: чрез изпаряване на морска вода и чрез солни кладенци в пров. Съчуан /там още през Средновековието кладенците са достигали дълбочина до 250 м./.

Оскъдната растителност и животни е накарала китайците особено внимателно да изучават свойствата на различните растения и живи същества. В резултат на което, китайските учени са събрали най-богатите в света знания за целебните и вкусови качества на треви, гъби, цветя и насекоми, както и за навиките на животните, рибите и птиците.

Флора и фауна.

Китай е огромна страна и в нея се срещат почти всички климатични зони в света. Това определя и разнообразието на животинския и растителния свят. Тук обитават 6266 вида гръбначни, като от тях 2404 са земни, а 3862 – риби. За съжаление обаче, земеделието, урбанизацията и замърсяването на околната среда, причинено от индустриализацията са нанесли страшни поражения върху природата, в следствие на което множество животни са записани в Червената книга на Китай. Сега в Китай има около 300 защитени от държавата резервата, които покриват 1,8% от земята. Част от защитените животни могат да се намерят в менюто на южен ресторант, като змии, саламандри, маймуни и мечки.

Най-симпатичното и “китайско” животно е гигантската панда, която е и символ на Китай. Тя тежи около 135 кг. и се храни само с бамбук. В природата се среща само в северна Съчуан, най-вече в резервата Wolong ziran baohuqi. Останали са само около 1000 разделени на 30 групи. Най-ранните останки на панда датират от преди 600 000 години. Мечетата спят през повечето време от денонощието, през останалото време непрекъснато ядат бамбук, като изяждат повече от 20 кг. на ден. Американският учен Джордж Шалер, заедно с китаец професор Ху Дзинчу през 1978 г. слагат предаватели на пандите. През 1983 г. Ханхан, една от мъжките панди, е убита от местен, който лежи 2 години в затвора. От тогава убийството на панда се наказва със смърт. През 1990 г. са екзекутирани двама ловци, у които са намерени цели 4 кожи от панда.

Други застрашени видове са златната маймуна, златния лангур, мускусния елен, снежния леопард, манджурския жерав, червенокракия ибис, белия делфин /за пръв път е открит през 1980 г. в река Яндзъ и е предизвикал огромен световен интерес/, яндзъския алигатор.

Якът и овцата Аргали са от типичните домашни животни на китайците.

В северната част се срещат елен, лос, мускусен елен, кафява мечка, самур и усурийски тигър. На юг има изключително разнообразие от птици, животни, рептилии и буболечки. На запад в пустините основно превозно средство си става камилата, а в Тибет – якът. В Сишуанбанна, може би най-интересният район на Китай в пров. Юннан се среща азиатски слон, по малък от африканския.

От птиците често срещани са: патица, жерав, дропла, лебед и чапла /сив рибар/.

В Китай и флората е многообразна. Само висшите растения наброяват 32 хил. Вида. Сред тях на практика се срещат всички растения, характерни за студената, умерената и тропическата зона на Северното полукълбо. Дървесните са над 7000 вида, като 2,800 са дървета. Уникални за Китай са глиптостробоидна метасеквоя, китайски глиптостробус, китайска аргирофила, куннингамия, лъжелиственица, сребърна ела в Гуансиджуан, тайванска флузиана, фудзиенски кипарис, давидия, евкомия, “сишу”. От всичките изброени, лъжелиственицата, заедно с други 4 редки вида дървета широко се употребява в парковото изкуство на Китай. Тук има 2000 вида растения, които могат да се ядат и повече от 3000 лекарствени растения. Най-ценни от тях са чанбайшанският женшен, тибетският сафлор, лициум от Нинся и гинура от Юннан и Гуейджоу. Китай е богат и на цветя и декоративни растения. Най-красив е пион ? божурът, който се смята за “цар на цветята”.

Административно делене.

В административен план, територията на Китай е разделена на 23 провинции (省), 5 автономни района (自治区), 4 муниципалитета (直辖市) и два особени административни района (特别行政区) – ОАР Хонгконг (Сянган) и Аомън (Амой).

Освен тях има и 县 и 市. Има големи, средни и малки градове 市, в които живеят т.н. “граждани”, но има и други големи населени места-градове, които се наричат 镇 и в тях живеят “镇区居民”, т.е. селско население, което не се занимава със земеделие, но още не е със статута на граждани. Други нас. места са според големината 村 (села, в които населението не се занимава със земеделие), 乡, 镇. Има определени затворени градове 经济特区, които не се подчиняват на провинциалните власти.

СЕГА	ПРЕДИ	ЕДИНИЦА
市	市	县
镇	乡	村

□

□□□

□□□□

Сян може да премине в цун и нагоре ако населението и икономиката достигнат съответното ниво.

В икономически аспект, особено през последните десетилетия, могат да се обособят три основни зони: Източна, Централна и Западна. Източната зона е много по-развита от вътрешните райони на Китай: обемът на вътрешна продукция надвишава два пъти показателите за Централната зона и четири пъти – показателите за Западната зона. Пак там се произвежда и почти половината селскостопанска продукция.

Градовете в Китай към края на 2001 г. са били общо 662: 8 града са с население над 4 млн.; 17 – с население между 2 и 4 млн.; 141 – от 1 до 2 млн.; 279 – от 500 хил. До 1 млн.; 180 – с население от 200 до 500 хил.; 37 – с население под 200 хил.

Политиката е за ограничаване на развитието и растежа на големите градове и повдигане на жизнения стандарт в средните градове с население по-малко от 500 хиляди и малките градове (под 200 000).

Провинция Тайван.

Макар Тайван все още да се води отделна държава, китайците я смятат за своя провинция, която включва о-в Тайван и принадлежащите му 80 острова + о-в Пънху. Тайван се намира срещу пров. Фудзиен в Тихия океан и е разделен от материка от Тайванския пролив. Общата му площ е 36 хил км².

В древността о-в Тайван се е наричал Иджоу или Лиуцю. През различните династии Тайван неведнъж е бил завладяван от Китай. През 1945 г. китайските власти възстановяват администрацията си на о-ва след японското нашествие, а през 1949 членовете на партията “гуоминдан” противостояли на ККП и загубили бягат на Тайван и

се установяват и до сега. През 1950 7-ми американски флот се разполага на о-ва и от там окупира Корея. През 1954 г. със САЩ е подписан “Договор за съвместна отбрана” и така Тайван фактически се отделя от Китай.

На 01.01.1979 г. КНР и САЩ установяват дипломатически отношения и от тогава САЩ са признали Тайван за неотделима част от КНР. От тогава се води политика на “Една държава – две политически системи”, като основно това са няколко пункта:

Отстояване на пътя на мирно обединение при отказване от обещанието за въоръжена съпротива; активно поощряване на личните контакти; икономически и културен обмен; най-скоро изграждане на пощенски, търговски и транспортни връзки между двата бряга на пролива; след обединяването, осъществяване на принципа “една държава – две политически системи”.

На 30.01.1995 г. Дзян Дзъмин, Генерален секретар на ЦК на ККП държи реч “Да продължим борбата за великото дело по обединяването на едината” Този път предложенията са отново да се отстоява принципът за обединен Китай, но макар и да се търсят мирни пътища, да не се дават на тайванците обещания, че военни действия няма да има. И наистина няколко години по-късно китайците проведоха военни учения във Фудзиен срещу Тайван, като “обучаваха” едновременно 1 млн. войници. След присъединяването на Хонгконг и Амой въпросът с присъединяването на Тайван е само въпрос на време.

ОАР Сянган/Хонгконг

Сянган се намира в пров. Гуандун, до гр. Шънджън и е на изток от Перлената река /Джудзян/. След опиумната война от 1840 г. англичаните побеждават войските на манджурската императрица Цъси и си извоюват правото да владеят о-в Сянган, полуостров Дзиулун и Новите територии под общото име Хонгконг до 01.07.1997 г. Площта на Сянган е 1092 кв.км. На третата сесия на седмото китайското ВНС през 1990 г. се приема “Основен закон на КНР за ОАР Сянган”. По отношение на Сянган се прилага принципа “една държава – два политически строя”, като на Сянган е дадена висока степен на автономия, на останалите китайци им е забранено да стъпват там без виза. Дори за нас имаше визи, които отпаднаха това лято. Парадоксалното е, че без виза може да се отиде в Сянган, но да влезеш обратно в КНР трябва да изчакаш три дена за китайска виза, така че е добре от България да се тръгва с многократна виза.

В Сянган действата политическа демокрация. Управляващи органи на властта са председателят на администрацията, правителството, Законодателният съвет и Съдът на последната истанция. Председателят на правителството се избира за 5 години чрез местни избори, като мандатът може да бъде повторен максимум още веднъж. Председател от 1997 г. е Тунг Чи Хва и е преизбран през 2002 г. за втори мандат. През 2001 г. Сянган попадна в зоната на азиатските финансови потресения, които силно засегнаха Южните държави в Източна Азия, на КНР за 24 часа усети опасността и подкрепи хонгконгския долар с цялата мощ на Китайската народна банка, като преведе стотици милиарди юани. Хонгконг оцеля, прекръсти се на Сянган и до сега е стабилен финансов, търговски банков и туристически център.

ОАР Аомън/Амой

Разположен е на западния бряг на р. Джудзян, на границата с пров. Гуандун и е на 40 морски мили от Сянган. Включва п-ов Аомън, о-вите Дандзъ и Лухуан, като общата площ е 24 км².

През 1553 г. португалците дават подкуп на местните власти и купуват правото си на пристанищна спирка. През 1557 г. португалците нахлуват на територията на Аомън и се заселват. През 1840 г. след поражението на цинското правителство в Опиумните войни, португалците завладяват и островите Дандзъ и Лухуан.

От край време КНР се опитва да си върне тази територия. От 1986 до 1987 се провеждат 4 тура преговори между Португалия и КНР, като на 13.04.1987 г. е подписана съвместна декларация по въпроса с Аомън. На 20.12.1999 г. Аомън отново беше присъединен към територията на Китай.

Главата на администрацията на Аомън се казва Хъ Хоухуа.

Таблица на провинциите, Автономните райони и техните столици и муниципалитетите на КНР, площ, население

Име на провинцията, AP, муниципалитета

Абревиатура

Столица на провинцията, AP

Площ

хил.км²

Насел. 2002 г.

Кит.

пинин

Бълг.

Кит.

пинин

Кит.

пинин

Бълг.

□□□□:

北京

Běijīng

Гр. Пекин

京

Jīng

北京

Běijīng Shì

Пекин

16,8

14,23

□□□

Tiānjīn

Гр. Тиендзин

□

Jīn

□□□

Tiānjīn Shì

Тиендзин

11,3

10,07

河北省

Héběi

Хъбей

冀

Ji

石家庄市

Shíjīāzhuāng shì

Шъдзяджуан

190

67,35

河北省

Shānxī

Шанси

□

Jīn

□□□

Tàiyuán Shì

Тайюен

156

32,94

□□□

□□□

Nèi Menggǔ Zìzhìqū

AP Вътрешна Монголия

□□□

Nèi menggǔ

□□□□□

Huhé tè Shì

Хуххот

1183

23,79

□□□□:

辽 宁

Liaonìng Shēng

Ляонин

□

Liao

辽

Shenyang Shì

Шънян

145,7

42,03

辽

Jílín Shēng

Дзилин

辽

Ji

辽

Chángchūn Shì

Чанчун

187

26,99

□□□□

Hēilóngjiǎng Shēng

Хъйлун-

дзян

□

Hēi

□□□□

Ha`ěrbin Shì

Харбин

469

38,13

□□□□ :

□□□

Shāndōng Shēng

Шандун

□

Lu

□□□

Jinán Shì

Дзинан

153

90,82

□□□

Jiǎngsù Shēng

Дзянсу

□

Su

□□□

Nánjīng Shì

Нанкин

102,6

73,81

上海

Shànghǎi

Гр. Шанхай

沪

Lu

上海

Shànghǎi Shì

Шанхай

6,2

16,25

上海

Anhui Shēng

Анхуей

□

Wan

□□□

Héfei Shì

Хъфей

139

63,38

□□□

Zhejiǎng Shēng

Джъдзян

□

Zhe

□□□

Hangzhou Shì

Ханджоу

101,8

46,47

□□□

Jiǎngxī Shēng

Дзянси

□

Gan

□□□

Nánchang Shì

Нанчан

166,6

42,22

□□□

Fùjiàn Shēng

Фудзиен

□

Min

□□□

Fùzhou Shì

Фуджоу

120

34,66

□□□

Taiwan Shēng

Тайван

□

Tai

36

22,41

□□□□ :

□□□

Hénán Shēng

Хънан

□

Yu

□□□

Zhengzhou Shì

Джънджоу

167

96,13

□□□

Húběi Shēng

Хубей

□

E

□□□

Wuhan Shì

Ухан

187,4

59,88

□□□

Húnán Shēng

Хунан

□

Xiang

□□□

Chángsha Shì

Чанша

210

66,29

□□□

Guǎngdōng Shēng

Кантон

□

Yue

□□□

Guǎngzhou Shì

Гуанджоу

186

78,59

□□□□:

□□□

Hǎinán Shēng

Хайнан

□

Qiong

□□□

Hǎikǒu Shì

Хайкоу

34

8,03

□□□□

□□□

Guǎngxī Zhuàngzú Zìzhìqū

Гуанси-Джуански

AP

□

Gui

□□□

Nánning Shì

Наннин

236,3

48,22

□□□□ :

甘肅

Gansu

Гансу

甘; 肅

Gan; Long

蘭州

Lánzhou Shì

Ланджоу

450

25,93

□□□

Qīnghǎi Shēng

Цинхай

□

Qīng

□□□

Xīning Shì

Синин

720

5,29

宁夏回族自治区

宁夏

Níngxiàhuízú Zìzhìqū

Нинся-Хуейски АР

宁

Ning

银川

Yínchuan Shì

Инчуан

66,4

5,72

山西省

Shǎnxī Shēng

Шаанси

山

Shan

陕西省

Xī'ān Shì

Сиан

205

36,74

新疆维吾尔自治区

Xīnjiāng-Weiwuě'r Zìzhìqū

Синдзян-Уйгурски АР

□

Xīn

□□□□□

Wulumùqí Shì

Урумчи

1600

19,05

□□□□ :

四川省

Sìchuan Shēng

Съчуан

川; 蜀

Chuan; Shu

成都

Chéngdū Shì

Чънду

488

86,73

重庆

Chongqing

Гр. Чунцин

82

31,07

□□□

Guìzhou Shēng

Гуейджоу

□; □

Gui; Qian

□□□

Guìyang Shì

Гуейян

170

38,37

□□□

Yunnán Shēng

Юннан

□; □

Yun; Dian

□□□

Kunming Shì

Кунмин

394

43,33

□□□□□

Xīzang Zìzhìqū

Тибетски АР

□

Zang

□□□

Lāsa Shì

Лхаса

1220

2,67

